

ΦΥΣΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ.

ΦΥΣΙΚΗ.

Annales du Magnétisme Animal à Paris, chez J. G. Dentu, imprimeur libraire, rue du pont de Lodi. No. 3.

Περὶ τῆς Ὄξυδερκείας τῶν Ὑπνοκατῶν ὑπὸ Διφροῦμου.

Μεσμερισμὸς πρέπει νὰ ὀνομασθῆ, κατὰ τὸν ἐφευρετὴν, ἡ τέχνη μόνον τοῦ παράγειν σωτηρίου (θεραπευτικῆς) Κρίσεως. Πουῦσεγοῦρισμὸς ὅμως, ὡσαύτως κατὰ τὸν ἐφευρετὴν, ἡ ιδιότης τῆς τῶν ὕπνοκατῶν Ὄξυδερκείας.

Ὁ πρῶτος βαθμὸς τῆς Ὄξυδερκείας ἀναφέρεται μόνου εἰς τὴν παρουσίαν ὑγιεινῆς τῶν μαγνητιζομένων κατάστασιν, μετὰ ταῦτα δὲ τῶν κριμάτων τῆς Ὄξυδερκείας εἶναι ἠραμέναι, ἐπιτυτῶ καὶ ἡ γνώσις τοῦ παρεληλυθότος καὶ μέλλοντος, καθὼς καὶ ἡ ἐνδείξις τῶν χρησίμων φαρμάκων.

Ὁ δευτέρος βαθμὸς τῆς Ὄξυδερκείας ἀπάντῃται εἰς τειούτων ὑποκειμένων τὴν ὑγιεινὴν κατάστασιν, οἱ ὅποιοι παραβάλλονται μετὰ τοὺς ὕπνοκατας. Αὕτη ἡ Ὄξυδερκεία, ὅπου τὸ κέρδος (interosse) ἦναι ζωηρὸν, καὶ τὸ θεωρούμενον ἀντικείμενον συγγενεῖς ἐγγύτατοι, ἐκτείνεται εἰς μεγάλα ἀπόσηματα. Ἡ ἀκολουθοῦσα διήγησις δύναται νὰ συμφηρίσῃ τὰ λεγόμενά μου ἐν μέρει.

„Μία τῶν συγγενῶν μου εὗρίσκειτο 14 ἡδὴ ἡμέρας εἰς Παρίσιον, καὶ ὁπῶα σχεδὸν ἐξ αὐτῶν ἦτον ὕπνοκατις, ὅπου τὴν εἰς μαγνητικῆς τινῆς κατάστασιν μετὰ εἶπεν, ὅτι εἶναι κατιπολλὰ ἐμικροτεῖς δια τὸν ἦόν τῆς, τὴν ὕπνοτον ἀφῆσεν ὅπι-

σω εἰς τὴν πόλιν Nantes (100 ὥρας ἀπέχουσαν τῶν Παρισίων), ἔγωγ ἔθεσα τὴν χεῖρά μου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της καὶ τὸν ἀντι χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου της, προσάξουσα αὐτὴν νὰ ἴδῃ τὸν υἱόν της. — Τοῦτο θέλει μὲ κουράσειν. — Δὲν βλάπτει τίποτε, ἰδὲ τὸν υἱόν σου. — Ἄχ, αὐτός εὐρίσκεται καλῶς . . . ἐν ἀσχολεῖται . . . ἤδη εἶμαι ἐκτός πάσης φροντίδος περὶ αὐτοῦ. ὁ M. B. Ναυάρχος, ὅστις πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐκ τῆς αἰκμα λωσίας εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐπεστρεψε, τὸν δίδει μάθημα εἰς τὴν Ναυτικὴν, ὡς καὶ πρῶτον. — Καλῶς, τοῦτο ἀνάγεται μόνον εἰς τὰς συνήθεις ἐνσυχολήσεις του ἄλλὰ τί ἐργάζεται καὶ καὶ ταύτην τὴν ὥραν, κατὰ τὴν παροῦσαν συγκυρίαν; — Φυτίει ἄνθη εἰς τὸν κήπου μὲ τὴν Συγγαίρα τοῦ οἰκοδεσπότη, σὺ μὲ τοῦ ἐπίου κατοικεῖ . . . Ἄλλ' ἀπέκαμα διόλου, καὶ περιβρέμαι ἀπὸ ἰδράωτα φθάνει πλέον κατὰ τὸ παρόν. — Εὐθύ ἀφοῦ ἐξύπνησε, τὴν παρεκίνησα νὰ γράψῃ πρὸς τὸν υἱόν της εἰς Nantes (ἦτον δὲ τότε Κυριακὴ περὶ τὰς 10 ὥρας τὸ πρωί, ἡμέρα καταπολλὰ ἀξιοσημειώτως καὶ συντείνουσα ἔχι ὀλίγον εἰς ἐνθύμησιν τοῦ ὅ,τι τις κατὰ ταύτην ἠθελε πράξῃ). Ἐγράφε λοιπὸν κατὰ τὴν προτροπὴν μου ἀμέσως, ζητοῦσα ἀπὸ τὸν υἱόν της περιγραφὴν τῆς κατὰ ὄλην ταύτην τὴν ἡμέραν ἐργασίας του· μετὰ ὅκτω ἡμέρας δὲν ἦλθε καμμίαν ἀπάντη σις ἔγωγ ἤμην ἀνυπόμονος νὰ βεβαιώσῃ τὴν ἀκρίβειαν σημαντικῆς τινος τηλεσκοπίας (Fernsehens), ἧτις εἶναι πάντε τε δύσκολος καὶ περιπεπλεγμένη, καὶ τὴν ὁποῖαν κατατύω του τινὰ τρόπον ἠθέλα νὰ παραξῶ δια νὰ πληροφρηθῶ κατ' ἐμαυτοῦ, καὶ ἔχι ἀπὸ ἄλλων μόνον διηγήσεις. Ἀφοῦ τὸν ἔφερον ἐπομένως αὐθὶς εἰς ὕπνον, τὴν ἐράτησα διὰτὶ δὲν ἔγινε καμμίαν ἀπόκρισιν ἀπὸ τὴν υἱόν σου; — Μετὰ συγκινησιασπὴν ἀπεκρίθη Ὁ υἱός μου ἐδράδυνε νὰ μ' ἀπεκρίθῃ, ἔχων κατὰ νοῦν νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ ταξιδιῶν τι συμπεριεῖται τὸ ὁποῖον ἐσκόπει νὰ κάμῃ, καὶ περὶ τοῦ ὁποῖου εἶπεν ὡς τελῶς δὲν εἶχεν ἀποφασίσαι ἢ ἀποκρίσιν σου εἶναι ἤδη ἐπὶ πέρας, ἀλλὰ μόνος του δὲν τὴν ἐνεχείρισεν εἰς τὸν ταχῶς μόνον, παρακαλέσας φίλον του τινὰ νὰ τὴν διευθύνῃ πρὸς με ἔχι εἰς μικρὰν, καὶ θέλω τὴν λάθειν. —

„Τὸ ἀκόλουθον δύνανται εἶκοσι μάρτυρες, οἱ ὅσοι ἦσαν παρόντες, νὰ τὸ βεβαιώσωσιν. — Μετὰ παρελευσιν ἑνὸς ἡμερῶν ἐφθασεν ἡ προσδοκαμένη ἐπιστολή, τὴν ὅποιον ἐν

ὅς ἡ μήτηρ ἀνοίξαται, εἶρε τὰ ἐξῆς πρὸς αὐτὴν παρὰ τοῦ υἱῶν της γεγραμμένα: Δὲν ἐξεύρω διὰτὶ αἰτεῖς παρ' ἐμοῦ λογαριασμὸν (περιγραφὴν) τῆς τελευταίας Κυριακῆς ἴσως ἐρχάξουσα, ἔτι ἐγὼ περιπέσα εἰς ἀτοπίας διὰ νὰ σὲ βεβαιώσω τὸ ἐναντίον, θέλω σὲ περιγράψαι ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν. „Ἐγερθεὶς περὶ τὰς 3 ὥρας ἠθέλα νὰ ὑπάγω εἰς τὴν ἐκκλήν, ἀλλ' ὁ κακὸς καιρὸς μ' ἐμπόδισε. Περὶ τὰς 9 ὥρας ὑπάγα μετὰ τῆς Σ. . . εἰς τὸν κήπου, καὶ ἐκεῖ ἐφρυτεύμεν ὑακίνθους καὶ ἀγριοπέλινα (βατράχια) εἰς τὸ μεσημέριον. Οἱ ἄμοι μου ἴναι ἔκτοτε ἔτι κουρασμένοι, καὶ τόσον μάλλον, διότι δὲν ἐπρογευθὴν παντάπασι κτλ.“ Ἐπάνω τῆς ἰδίας ἐπιστολῆς εὐρίσκετο ἔτι καὶ ἐν ἄλλο γραμματίου (Zettel), διὰ τοῦ ὁποῖου τὴν ἀνήγγελλεν, ὅτι περὶ τοῦ σιμμότινου του ταξιδιῶν δὲν ἠθέλε προτερον γὰ τὴν ἀναφερῆ τίποτε πρὶν γενῆ βέβαιον· ἐν τοσοῦτοις ἡμῶς ἐχρεώζει νὰ δώσῃ ψιλὴν τινὰ μόνον εἰδήσιν. κτλ.

(τὰ ἐξῆς εἶναι λόγοι τοῦ Κυρίου Kinsler ἐν ἱερῇ Διδασκαλίᾳ, ὅστις μεταφράζει συντόμως τὰ χρονικὰ ταῦτα εἰς τὸ Γερμανικόν, καὶ παρενεῖρει κάποτε ἰδίας του κρίσεις.)

Καὶ τοσαῦτα μὲν ὁ Συγγρ. περὶ τῶν δύο διαφόρων βαθμῶν· εἶ δὲ παρὰ τοῦτους καὶ εἰς ἄλλος ὑψηλότερος βαθμὸς δίδεται, δηλαδὴ ἐκεῖνος, καθ' ὃν δύναται τις νὰ βλέπῃ εἰς ἀμέτρον τοῦ χρόνου καὶ τόπου διαστήματα, καὶ νὰ προλέγῃ τὸ μέλλον διωρισμένως ἐπάνω εἰς σχέσεις (ἀναφοράς), αἱ ὅσαι δὲν ἔχουσι καμμίαν προσωπικὴν οικειότητα μετὰ τὸν ἠνωτάτην, ἐμποροῦμεν τοῦτο μὲν νὰ συμπεράνωμεν μετὰ μέγα ἰσχυρίαν, τοῦτο δὲ ἐξ αὐτῶν ἤδη τῶν γεγονότων νὰ βεβαιώσωμεν. Ὅτι ὁ συνήθης περιορισμὸς τῆς ἐνεργείας τοῦ ἀνθρώπου σώματος καὶ τῆς ψυχῆς ἐν χρόνῳ καὶ τόπῳ ἀναιρεῖται ἐνταῦθα, εἶναι ἱκανῶς ἀποδεδειγμένον· ἀλλὰ τοῦ πρέπει νὰ δώσωμεν τὰ νέα ὄρια τῆς κατὰ μῆκος καὶ χρόνον μαγνητικῆς ἐνεργείας, εἰάν τὸ σῶμα τῆς γῆς μας ἐνταῦθα σχηματίξῃ τὰ ὄρια, ἢ εἰάν ἡ μαγνητικὴ τηλεσκοπία καθ' ἑαυτὴν ὑπὲρ αὐτὸ ἀναυφουμένη ἐκτείνηται, ὅθεν εἰς ἡμᾶς τοὺς ἐρηγηρότας ἀνθρώπους ἠθελεν εἶσθαι ἀμέτρος καὶ ἠνυπολόγητος, καὶ ἐπομένως ἠθέλε φαίνεσθαι ἀπολύτως ἀπε-

μύριτος, είναι τὸ μέγα καὶ ἔτι ἄλυτον ζήτημα, καὶ ἴσως ἀπὸ τοὺς τοιοῦτους μόνον ἐξυδερκεῖς ποτὲ θέλει σαφηνισθῆναι.

Θεραπεία περιπεπλεγμένης τινὸς χρονικῆς ἀσθενείας ὑπὸ de Lausanne.

Ἡ ἀσθενής, γυνὴ ὑπανδρευμένη 33 χρόνων ἡλικίας, ἔπαισχε προπολλοῦ ἀπὸ σφοδρῆν τῆς κεφαλῆς πόνου, διηκῆς τοῦ σῆθους σφιγξίμων, καὶ τέλος ἀπὸ συνεχῆ καὶ ἐπιμονα νευρικά συμπτώματα, τὰ ὅποια ἀνεφάνισαν πρῶτον μετὰ τινα αἰφνίδιον τῶν ἐμμηνίων κατάπαυσιν. Ἀφοῦ ἅλα τὰ ἱατρικὰ βοηθήματα ἦσαν εἰς ἰμάτιν, καὶ ἡ ταλαιπωρία ἀσθενῆς ἐπρόσκεινεν ἄραν τὴν ἄραν βραδὺν τινα καὶ ἄνευ ῥόν θάνατον, τέλος ἐφιηρόσθη καὶ ὁ Μαγνητισμός, ὁ ὅστις εἰς τὴν πρώτην ἔτι ἐπίσκεψιν ἐπέφερε τὴν ὑπνοεσθίαν (Somnambulismus) 13 ἢ 15 Ἰουνίου 16· εὐθὺς ἔκωλοῦθησαν πικρὰ μου συμπτώματα, τὰ ὅποια ἐμπόδιζαν τὴν ὑπνοεσθίαν νὰ ὀμιλῇ· εἰς τὴν τρίτην ἐπίσκεψιν ἐλευθέρως ἐκφραζομένη ἐλεγεν, ὅτι μελανόυτι κάλυμμα, ὑπὸ τινὸς εἰς τὸ σῆθος ἐπισκομιμένης πικροῦ αἵματος μίξις προξενούμενον, τὴν ἐμπόδιζε νὰ βλέπῃ τὰ αντικείμενα, τὰ ὅποια θέλει δυνθῆναι ἐπιπρὶν νὰ ἰδῇ, ἀφοῦ πρῶτον παραχωρήσῃ καὶ ἀπομακρυνῇ τὴν εἰρημένη μίξιν. Μετὰ τὴν τετάρτην ἐπίσκεψιν δὲ ἅλα ἔως δέκα ἡμερῶν διήρκει πολλὰ λεπτὰ κατασειρῶν νύκτων τινὸς κατάστασις, καθ' ἣν ἡ κεφαλὴ τῆς ἀσθενούς τοχαίως πάντοτε ἔσχερε πρὸς με τὸν μαγνητίζοντα, καὶ θέλοντα νὰ παραχωρήσω μὲ ἐκράτει ἀπὸ τὸ ἰμάτιον, καὶ μέχρι τῆς θύρας τοῦ οἴκου συνώδεε. Εἰς τὴν πέμπτην ἐπίσκεψιν εἶδεν, ὅτι ἡ τοῦ αἵματος μίξιν σφιγξεται ἀπὸ μὲν τὸ ἐν μέρος πλάσιν τῆς καρδίας εἰς δύο κλωσάς, ἀπὸ δὲ τὸ ἄλλο πλάσιν τῶν ἀδένων τοῦ σῆθους εἰς τρεῖς· ὅτι ὁ Μαγνητισμὸς θέλει ἐμφανίσῃ αὐτὰς τὰς κλωσάς, καὶ τὴν τοῦ αἵματος μίξιν θέλει ἀδηύσειν πρὸς τὰ κάτω· καὶ τέλος ὅτι ἡ αἰτία τῆς κεφαλαλγίας εἶναι σαίματι λαμπρῶν, μὲ τὸ ἐκάτεν εἶπε πρῶτον θέλει ἐνασχοληθῆναι, ἀφοῦ ἐκεῖνη ἡ μίξιν τοῦ αἵματος ἐξαλειφθῆναι.

Μία τῶν ἀκλόουθων κρίσεων εἶναι ἀξιωματικῶς χροὸν τῆς τηλεσκοπίης (Fernsehens). Ἀσθενῆ τινα εἰς σφίξιν μὲν ἀπὸ τὴν τεθέντα διέταξε νὰ λάβῃ πικρὰ νεράντσια πρὸς ἴασιν τοῦ

ἐν τῆς χολῆς προσγενομένου πάθουςτου, καὶ πρὸς με, ἐρωτήσαντα ποῦ εἶναι δυνατὸν νὰ εὐρεθῶσι ταῦτα, ἀπεκρίθη: πρόσμενε, ἐγὼ ὑπάγω νὰ τὰ ζητήσω. Μετ' ὀλίγων σιγῆσιν πικρὰ νεράντσια εὐθὺς φράττουσα τὴν μύτην τῆς: ἂ! ἀπαγε! — τί ἔχεις λοιπόν; διατὶ φωνάζεις; — ἂ! διότι ἐπέρασαι ἀπὸ τὸ ἰχθυοπωλεῖον . . . τελοσπάντων ἐφθασα εἰς τὸν προσήκουσα τόπον. Ποῦ λοιπόν; — περῶσα τὸ ἰχθυοπωλεῖον . . . τὴν εἰς τὸ ἄκρον ὁδὸν . . . τὸ τρίτον τοῦ ὀπισθοπωλεῖου ἐργαστήριον πρὸς τὰρισερά . . . Πρόσμενε ν' ἀνιχνύσῃς τὸ Γραμμάτιον . . . ὅχι, εἴν' ἐσθυσμένον . . . Τὴν ἀκολουθίαν ἡμέραν ὑπῆγαν τινὲς ἐκεῖ, καὶ ζητήσαντες εἰς ὅλας τὰς ὀπισθοπωλεῖας τὰ πικρὰ νεράντσια, εὗρον αὐτὰ εἰς ἐκείνας μόνον, τῶν ὁποίων τὸν τόπον περιέγραψε καὶ προσήμανεν ἡ ὑπνεσθίς. Τὸ Γραμμάτιον τῶν ἐστὶν ἡσθυσμένον.

Τὴν 24 Ἰουνίου ἀνιχνύσθη, ὅτι τὴν ἄλλην ἡμέραν διαβιγνύονται αἱ τὴν τοῦ αἵματος μίξιν ὑποσφιγξοῦσαι κλωσκαὶ μὲ κινδυνώδη καὶ μέγαν ἀπ' ἐμὲ δυνάμενα νὰ διασκεδασθῶσι συμπτώματα, καὶ τὸ αἷμα αὐτὸ μὲ τὴν μισηταίαν ἰσχυροῦσιν παραχωρεῖ (ἐξαλείφεται). Τοῦτο συνέβη τὴν 27. Μετὰ σφοδρῶς σπασμοῦς χροὸν τῆς χεῖρας μου ἐκασπον τινα τοῦ σώματος τῆς κίνησιν, καὶ ἅλα οἱ περιεσθίτις ἤκουσαν καθαρῶς δέρυθεν τοιοῦτον, ἐπὸ τοῦ ῥεύσαντι ταχέως πρὸς ἐκχρόμειν προξενῆ. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν, εἰσδηύσθη τῆς τρέξιν τῶν ἐμμηνίων, ἤρχισαν νὰ τρέχωσι πρὸς τὰ κάτω κομμάτια πικροῦ μελανοῦ, καὶ μὲ λευκοεθίς κλωσκάς ἀναμεμιγμένου αἵματος.

Εἰς τὰς ἀκλόουθους κρίσεις διέταξε κατάπλασματι διὰ τὴν κεφαλὴν, χάριν τῆς ὑδατώδους ὑγρασίας· τοῦ ὁποίου γενημένου, μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀπέβρευσεν ἰκανὸν κοκκινὸν ὕδωρ. Τὸ φούσκωμα τῶν τοῦ σῆθους ἀδένων ἐλάθη ἀσάτως διὰ τοῦ Μαγνητισμοῦ, καὶ τελοσπάντων ἡ ἀσθενής ἰατρῶν διόλου.

Εἶναι ἔτι ἀξίω σημειώσεως καὶ τὰ ἐφεξῆς φαινόμενα: μετὰ τὴν κατάπαυσιν (κατάλληψιν) τῶν ἐμμηνίων τῆς ἀνεκρῶσαν ἀνιχνύσθη μεγαλαί, καὶ διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Ζ. Μ. ἐξυδερκεῖα μεγαλιτέρη. Ἡ ἀσθενής ἤρκεν Κραληῆτις πρὸς πέντε ἡδὲ ἔτι εἰς Ἰταλίαν ἐλλοῦσα, καὶ εἰς φυσικὴν κατάστασιν δεῖξ' ἔδωκε πλέον νὰ ὀμιλῇ τὴν γλώσσαν τῆς. Εἰς τὴν μαγνητικὴν τῆς ὑπνοῦ δὲν ὀμιλεῖ Γαλλικὰ, ἀλλὰ διεφθαρμένα

Κρωλικά· ὅθεν συμπεριίνεται ὅτι αἱ τῆς νεότητος ἐντυπώσεις, τὰ τῶν χρόνων τῆς ὑπνοβασίας ἔγινον αὐθις ἐνεργεῖ.

Ἡ ἀσθενὴς ἠγάπα εἰς μαγνητικὴν κατάστασιν καταστράφηκε τὴν Μουσικὴν, ἀλλὰ δὲν ἤκουε κἀνεὶα τῶν ὄργανων τούτων, εἰ μὴ ὅποτεν ἐγὼ αὐτὰ ἠγγίζα· καὶ εἰς ἄμεσον ἦν μὲ τοὺς παίζοντας σχέσιν τιθεμένη δὲν ἤκουε τίποτε· ἔρωτας δὲ αὐτὴν περὶ τῆς αἰτίας, ἔλαβεν τὴν ἐφεξῆς ἀπάντησιν: Je n'entends que par vos oreilles - ἀκούω μόνον διὰ τῶν ὠτίων σου.

Μίαν τῶν ἡμερῶν τὴν ἐρώτησα ἐάν, ὅποτεν τὴν ἠμαγνητίζα, ἔβλεπε νὰ ἐξέρχεται πρᾶγματι ἐκ τῶν δακτύλων μου; αὐτὴ μ' ἀπεκρίθη ὅτι ἐνόμιζε νὰ βλέπῃ ὡσαν ελαφρὰ τινὰ λάμπουσαν ἀτμίδα. — Ἄλλ' αὐτὴ ἢ ἀτμίς, προσέθηκε ἔμβαινει εἰς σέ; εἶναι ἢ αἰτία τοῦ ἀποτελέσματος, τὸ ὅταν δοκιμάζεις; — ὅχι, δὲν ἔμβαινει τίποτε εἰς ἐμέ, καὶ πῆ τούτου εἶμαι καταπολλὰ βεβαία. — Μολοντοῦτο πολλοὶ ἄλλοι ὑπνοβάται εἶπαν τὸ ἐναντίον; — ναι, τὸ πικρὸν, ἀλλ' ἢ αἰτία εἶναι διότι οἱ μαγνητιζόμενοι ἦσαν κατελιμμένοι πρῶτον ἐκ τούτων τῶν ἰδεῶν, καὶ ἐνήγοον εἰς τοὺς ὑπνοβάτας χωρὶς περὶ τούτων ὕψις ἀλλοίωσι. — Σὺ δὲν πιστεύεις λοιπὸν ὅτι ὑπάρχει μαγνητικὸν τι ρευστόν; — Ὅχι, ἐγὼ βλέπω καλῶς τί γίνεται εἰς ἐμέ. — ἀλλ' ἐρῶν ἔρωτα: τί συμβαίνει ὅποτεν ἐγγίζω τὴν χεῖρά σου, π. χ., ἔχω τὴν δέξιόν σου εἰς ἐμέ; — Εἰς τὸν ἐγκέφαλό σου, εἰς τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων σου ἀκολουθεῖ ὡσαν τινὸς κυματισμοῦ πολλὰ ταχέως κίνησις, ἣτις κοιwanεῖται εὐθύς εἰς ἐμέ, καὶ πάλιν ὁμοίοντι. — Ἀλλὰ πῶς εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃται κυματισμὸς κίνησις χωρὶς ρευστόν; — δὲν ἐκφράζομαι καλῶς. Δέλω εἰ εἶπω κίνησις δονήσεως, κάποιου ἀνατριχίσματος (tremissement), — πῶς μεταβαίνει αὐτὴ ἢ κίνησις ἀπὸ σέ εἰς ἐμέ; — ἐν δύναιμι νὰ σέ τὴν ἐκφράσω· τὴν βλέπω, τὴν αἰσθάνομαι, καὶ ἰδοὺ ὄλον ἐκείνο τὸ ὅποιον ἐξεύρω. — Μολοντοῦτο κίνησις δὲν δύναται νὰ μεταδοθῇ εἰμὴ διὰ τῆς ἀφῆς, ἢ διὰ τῆς ὀρχήματος; ἔταν σέ ψηλαρῶ, καταλαμβάνω ὅτι ἔχει τὸν τίπου του ἐκείνο (τὸ ὅποιον μὲ λέγεις· ἀλλ' ὅποτεν σέ μαγνητίζω ἐν διαστάσει, τοῦτο μὲ φαίνεται ἀδύνατον. — Μολοντοῦτο δύναμαι καλῶς νὰ σέ βεβαιώσω, ὅτι τίποτε δὲν ἐξέρχεται ἀπὸ σέ διὰ νὰ εἰσελθῇ εἰς ἐμέ. Εἶναι μάλιστα ἐγγὺς καὶ

εἰς ὅποιος ὁ ἐλάχιστος σοχασμὸς σου προξενεῖ εἰς τὰς ἴνας σου κινήσεις, αἱ ὅποιαι ἐπαναλαμβάνονται τὴν ἴδιαν σιγῆν μὲ ἐμέ· δὲν ἔμπορᾷ νὰ ἐννοήσω πᾶς τοῦτο γίνεται· ἀλλὰ δὲν βλέπω κἀνεὶν ὄχημα, καὶ ἐάν ἦτου τοιοῦτόν τι ἔπρεπε εἰς τὸ αἰσθάνω.

Σημ. Τοιαῦτα τὰ κατὰ τὸν Ζ. Μ. τεράζια, ὅσα διὰ τὴν τελευταίαν φράσιν ἐδυνήθηον νὰ μεταφράσω καὶ νὰ κοινοποιήσω εἰς τοὺς ὁμογενεῖς μου.

Ἄν. Πολυζωΐδης.

Φ Ι Λ Ο Λ Ο Γ Γ Α.

Ἰδέαι περὶ τῆς κατ' Ἐρασμὸν ἐκφωνήσεως τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γλώσσης, (Idcen über unsere Erasmische Aussprache des Altgriechischen.)

(ἀποκολουθία.)

Δεύτερον, ὅσον διὰ τὴν ἄλλην ἐρώτησιν (ἀν δηλονότι δὲν διέφεραν καθόλου τὰ ε, η, υ, ει, οι) ὁ πῆς μονοτονίας λόγος δὲν εἶναι βεβαία ἰκαγὸν ἐπιχείρημα, ὅτι διαφόρως ἐπιφέροντο· διότι εἰς πᾶσαν γλώσσαν σχεδὸν εἶναι ἐν φωνῆν επικρατοῦν· εἰς τὴν Γερμανικὴν, φερειπέην, καὶ τὴν Γαλλικὴν, τὸ α (1)· εἶναι ὅμως ἄλλα ἐπιχειρήματα. — Αἱ ἱερσικαὶ μαρτυρίαι περὶ τῆς προφορᾶς τοῦ η ὡς ι, εἶναι πολλὰ ἀρχαῖαι, ὡς καὶ αὐτὸ τὸ Ἀλφάβητον τῆς Κοπτικῆς γλώσσης (2) φαίνεται μαρτυροῦν τὴν προφορὰν ταύτην· διότι εἰς αὐτὴν εὐρίσκονται yida, kida, hida, thida. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ λατῖνοι ἐκφράζουσιν αὐτὸ (τὸ η) συνήθως διὰ τῶ σ, ζ, ἀντίστρα-

(1) Ὅσοι δυσχερανοῦνται εἰς τὸ ι, ψυχολογικῶς θαυροῦμενα, εἶναι ἐκ τῶν προδρότερον καὶ ἐξύτερον προσκινούτων ἀσθημάτων· διότι αὐτὰ ἐκφράζουσι τὸ ι. Πικρ. χ. Spitz, springen, Stich, Licht, Schimmer, Fisch, Schiff: Παράθ. Bernhardi ἐνθ. ἀνατ. Σελ. 265. — Διὰ νὰ μὴ ἐπικρατῶν ἐν νέου τὰ ἤδη ἀπαξ ἀναρθεύετα, ἴδε τὴν πραγμ. τοῦ Ἄνασ. Γουρμάδου σελ. 103—113.

(2) Copticæ lingua ex vetustis Pharaonica et Graeca, post expeditionem imprimis Alexandri Magni magis magisque costata et prognata est. Henselii, Harmonia linguarum totius orbis. p. 389.

λά ἀμφίβολον, ἂν πλησιάζει κάμμία ἀπ' αὐτὰς τὰς διαφί-
ρους προφορὰς εἰς τὴν ὀρθὴν ἐκείνην τὴν ἀρχαίαν, καὶ περὶ
τούτων. Οἱ νῦν Ἕλληνες φέρουσιν εἰς μαρτυρίαν τὸν ἀναφε-
ρόμενον ἀπὸ τὸν Θουκυδίδην ἐκεῖνον χρῆσμον (*), ἀπὸ τὸν
ὅπου γίνεται δῆλον, ὅτι εἰς τὸ λοιμὸς ἔπρεπε τὸ οἰ-
ταὶ νὰ ἐκφωνῆται, ὡς νὰ τὸ ἐκλάβωσι αἰς ἰ' ἀλλὰ καὶ
εἰς αὐτοὺς ὀρθῶς ἀποκρίνεται ὁ Λέακος σελ. 219: „This by
no means proves, that the sounds of λοιμὸς and λιμὸς were
exactly alike. To produce an ambiguity, it is sufficient, that
they were nearly so“. Ἐυδέχεται λοιπὸν, κατὰ τὸ δεδι-
μένον τοῦτο, ἢ προφιλῶν νὰ ἐγγίξη μᾶλλον εἰς τὴν ἀλη-
θειαν, παρὰ αἱ ἀνωτέρω ὑποθέσεις· ἀλλὰ δὲν ἀπεδείχθη καὶ ἡ
ἐντελής ἀνάγκη τῆς προφορᾶς αὐτῆς. Πῶς ἐπαφέρετο λοιπὸν τὸ
οἰ; — Περὶ τούτου ὁ Σέξτος δὲν ἀναφέρει τίποτε, διὰ τοῦτο
μένει ἀμφίβολον, ἂν αὐτὸ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἤτο σφαιρεῖον, ἢ
ἔχι. Συνίσταται ἐκ τοῦ ο, τὸ ὅπου κατὰ Διονύσιον τὸν Ἰλικα-
μασσέα εἶναι βραχὺ, οὐκ εὐχρὸν μὲν, ἤττοι δὲ δυσχερὲς
(τοῦ ε) (τόμ. ε'. σελ. 77. περὶ συνθ. ὄνομ.), πλησιάζει ἄρ-
δλίγον εἰς τὸν τόνου τοῦ βραχέως υ' καὶ ἐκ τοῦ ι, τὸ ὅπου
εἶναι δίχρονον. Ἐκ τούτου προέκυψε φωνὴ ἡχεύουσα σχεδὸν
ὡς τὸ Γερμανικὸν υἱ ἢ υἱ. Τοῦτο ἐπικυροῦσιν ἐπιγραφαὶ κα-
λαιόταται, ὅπου συχνάκις εὐρίσκομεν γεγραμμένον τὸ οἰ ἀν-
τι τοῦ ρι καὶ ἀνάπαλιν τὸ οἰ ἀντι τοῦ υ, π. χ. ΦΟΙΧΗ ἀν-
τι ΨΥΧΗ. Ἀλλὰ καὶ οἱ Λατίνοι ἐξέφραζον αὐτὸ διὰ τοῦ οε (π. χ.

οἰνίνας, κατοικοῦντες εἰς τὰ χωρία ἢ εἰς πόλιν ὅπου εὐρίσκονται χερσὶ
ἀκούουσι πολλὰ χειρογυλλήματα, βοθαιόουσι, ἔτι ταῦτα τὰ οἰα,
ὅταν ἀρθίζηται, κεντύνται ἢ καὶ σφάζονται, ἐκβάλλουσι κατὰ συνέχην
καθαρὸν μακρὸν ε, σχεδὸν ὅμως ποτὲ δὲν ἀκούεται εἰς τασύτην περίπτω-
σιν τὸ παρ' ἡμῶν τῶν Γερμανῶν καὶ ἄλλων ἐθνῶν, ὅπου τὸ δυνατὸν, εἰ
ποθὲν οἰ.

(*) Ἐν δὲ τῷ κακῷ, οἷα αἰεὶς, ἀναμνησθῆσιν καὶ τοῦ δὲ τῷ ἔπει,
φάσκοντες οἱ προσδύταροι πάλαι ἄδασθαι „Ἦξει Δωρικὸς πόλεμος καὶ λιμὸς
ἡμῶν κτλ“. Ἐγένετο μὲν εὐν ἔρις τοῖς ἀνθρώποις μὴ λοιμὸν ὀνομασθῆναι τὴν
ἔπει ὑπὸ τῶν παλαιῶν, ἀλλὰ λιμὸν. Ἐνίστησεν δὲ ἀπὸ τοῦ παρόντος λιμὸν
μὲν εἰρησθαι. Οἱ γὰρ ἄνθρωποι πρὸς α' ἔπασχον τὴν μνήμην ἀποιῶνται.
Μη δὲ γε, οἷμαι, ποτὲ ἄλλοι πόλεμος καταλάβῃ Δωρικὸς τοῦδε ἔσται καὶ
συμφῆ γενέσθαι λιμῶν, κατὰ τὸ αἰεὶς οὕτως ἄσονται. Συγ. Β. δ. 23.

κωνή, ποινή, εοσα, ροσα), τὸ ὅπου κατὰ τὴν καθολι-
κὴν Γραμματικὴν (οἷς τὸ αβ καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλείον καὶ τὸ υἱ)
εἶναι ἡμίφωνον, καὶ εἰς τὴν Λατινικὴν ἔχει ὁμοιότητα μὲ τὸ
ν τῆς Ἑλληνικῆς (1). Ταύτην μου τὴν γνώμην εὐρῆκα ἐπι-
χωρημένον, ὅταν ἀνεγνώσω ὑστερότερα τὸν Ἰούσον Δίπσιον,
καὶ διὰ τῶν λόγων τοῦ περικλεοῦς Μουρέτου (Muretus).

Τὸ εἰ εἶναι, κατὰ τὸν Σέξτον, σφαιρεῖον, καὶ τοιοῦτον τὸ
δεικνύει καὶ ἡ γραφὴ τῶν Λατίνων. Διότι, καὶ ἂν ἤθελέ τις
νὰ ὀνομάσῃ ἄσάτου τὴν παρὰ τοῖς Λατίνοις χρῆσιν ταύτης
τῆς γραφῆς (ἐπειδὴ τὸ Μήδεια, φέρ' εἰπεῖν, Πολύκλει-
τος γράφονται εἰς τὴν Λατινικὴν Medea, Polykleitus), δὲν
δύναται μόνον ταῦτο νὰ φέρῃ εἰς παράδειγμα λέξιν γραφο-
μένην εἰς τὴν Ἑλληνικὴν διὰ τῆς εἰ νὰ γράφεται εἰς τὴν Λατινικὴν
αἰάτσει. Τὸ Ἑλληνικὸν εἰ εὐρίσκομεν πάντοτε εἰς τὴν Λατινικὴν
(πλὴν τινῶν ὀνομάτων, εἰς τὰ ὅπου γράφεται ο) διὰ τοῦ φωνηέν-
τος ἢ ἐκφραζόμενον (π. χ. Ἀριστιδης, Βίρωνεια, Αἰ-
νίδας, Jonia) ὅπου δὲ εἶναι εἰ, τοῦτο ἐπέχει τὸν τόπον
τοῦ ηἱ, οἷον Πομπήιος, Pompeius (*). Καὶ ἡ ἀμφιβολία ἐμ-
πορεῖ λοιπὸν εἰς τῆτο μόνον νὰ συνίσταται, ἂν δὲν τὸ εἰ τὸ εἰ, εἶναι
τὸ ὑπερκρατῆ φωνῆεν; — Εἰς τὴν πρωτότυπον γλώσσαν εἶναι
τὸ πρῶτον φωνῆεν, ἤτοι τὸ ο· διὰ τῆτο εὐρίσκομεν εἰς τὰς
ἀρχαιοτάτας ἐπιγραφὰς EMI, ΒΑΣΙΛΕΣ κ. τ. τ. Ὅτι ὅμως τὸ
πρῶτον φωνῆεν, τὸ ο, δὲν μένει πάντοτε ὑπερκρατοῦν φωνῆεν,
τὸ βλέπομεν ἀπὸ τῆν καθημερινὴν πείραν· τὸ εἰ, φέρ' εἰπεῖν,
ἢ καὶ εἰς τὴν ἀνω Γερμανίαν ὡς ἰ. Ἀλλὰ καὶ τῶν Λατίνων ἡ
παλαιὰ διάφορος οἰ (π. χ. EIDVS, PREIMVS) μετέβη εἰς ἰ
μακρὸν. Ἐπειδὴ λοιπὸν οἱ Λατίνοι ἀντι τοῦ εἰ τῶν Ἑλλήνων
ἐμεταχειρίζοντο σχεδὸν πάντοτε τὸ ἰ (καὶ τὰ ἐξαιρούμενα ὀλί-
γα ὀνόματα πρέπει νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἀνωμαλία γεννωμένη
ἀπὸ τῆς γλώσσης τὴν συνήθειαν), ἐμποροῦμεν ἄρα καὶ ἡμεῖς
εὐλόγως νὰ συμπεράνωμεν ἐκ τούτου, ὅτι καὶ εἰς τὴν ἀνά-

(1) Μάξιμος ὁ Βικτωρίνος λέγει εἰς τὴν αὐτοῦ Ars Grammatica: „Li-
terra peregrinae sunt Z et Y, quae propter Graecorum quaedam assum-
pta sunt, ut Hylas, Zephyrus; quae si non essent, Hoclas et Dye-
phurus diceremus.

(*) Κατὰ ταύτην τὴν περίπτωσην λέγεται ἄρθως τὸ: „e plenior littera
est, i angustior.

γνωσιν τοῦ Θουκυδίδου τὸν, Ἀριστοτέλους κ. τ. λ. ἐπιφέρειται
 συνήθως τὸ εἰ, οἷον εἰς τὰς λέξεις Ἀριστείδης, Εἰρωνεία,
 σχεδὸν μονοφθόγγως ὡς ἰ μακρὸν ἔπεται ἄρα ὅτι αὐτὴ ἢ μαρ-
 τυρία εἶναι ἰσχυρώτατος λόγος ὑπὲρ τῆς ὀρθῆς προφορᾶς τοῦ εἰ.
 Ἄλλος λόγος εἶναι καὶ ἡ ἐπὶ παλαιῶν ἐπιγραφῶν ἀπειρία
 ἀπαντωμένη ἐναλλαγῇ τοῦ ἰ καὶ εἰ, Π. Χ. ΑΒΑΗΡΕΙΤΩΝ καὶ
 ΑΒΑΗΡΙΤΩΝ, ΝΕΙΚΟΜΗΑΕΩΝ καὶ ΝΙΚΟΜΗΑΕΩΝ, ΜΕΙΑΗ,
 ΣΒΙΩΝ καὶ ΜΙΑΗΣΒΙΩΝ κ. τ. τ. Ἄλλη τρίτη ἰσχυρὰ δεξιότη-
 ναι ἡ μαρτυρία αὐτοῦ τούτου τοῦ Σέξτου πρὸς Γραμμ. Λ. §.
 „ Τὴν γὰρ ὀρθογραφίαν φασίν, ἐν τρισὶ κείσθαι τρόποις, πο-
 „ σότητι, ποιότητι, μερισμῷ· ποσότητι μὲν οὖν, ὅταν ζητῶ-
 „ μεν ἐν ταῖς δοτικαῖς προσθετοῦ τὸ ἰ καὶ εὐχάλινον καὶ
 „ εὐαίδιον τῷ ἰ, μόνου γραπτέου ἢ τῆ, εἰ. (*)“ —
 Μὲ ὅλα ταῦτα ἔχει διαφορὰν, αὐ καὶ ὀλίγην, τὸ εἰ ἀπὸ
 τὸ ἰ· διότι τὸ μὲν ἰ εἶναι μονῆς, τὸ δὲ εἰ δυᾶς· καθὼς καὶ
 τὸ ἀναμρισιθήτητον οὐ, ὡς πρὸς τὸ βραχὺ υ, (τὸ ὅποιον τίπου
 βέβαια ἐσώζετο εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, ἕσον τὴν σήμερον βλά-
 χει εἰς τὴν Ὀλλανδικὴν) εἶναι δυᾶς.

Τώρα μεταβίνομεν καὶ εἰς τὰς αὐ καὶ εὐ διφθόγγους.
 Τινὲς τῶν Ἑρασμειανῶν τῆς παρελθούσης ἑκατοσταετηρίδος
 ἐμέμψοντο πολλά τὴν διεφθαρμένην προφορὰν αὐτῶν, κατὰ
 τὴν ὅποιαν ἐν φωνῆν ἐκφωνεῖται ὡς σύμφωνον· ἄλλοι ἔσει-
 γαν τοῦλάχιστον ὅτι ὑπάρχουσι δύο φθόγγαι, ἄρα κατὰ τὴν
 δόξαν αὐτῶν, διφθόγγος· καὶ ἄλλοι ἀπεδέχοντο αὐτὴν, ἐάν-
 τις προφέρῃ αὐ καὶ οὐ, καὶ ὄχι αὐ καὶ οὐ. Τὴν σήμερον, ὅτε
 ἡ περὶ γλώττης ἔρευνα ἔκαμε τόσας προόδους, ἐμπορεῖ νὰ γέ-
 νη ἀσφαλεστέρα ἢ κρίσις περὶ τούτων τῶν διφθόγγων. Ὅτι τὸ
 ἰ συνημμένον μετὰ τοῦ α καὶ ε (εἴτε πρὸ αὐτῶν ἢ καὶ μετὰ
 αὐτὰ), ἐμπορεῖ νὰ προφέρῃται ὡς τὸ σύμφωνον w, ταῦτο ἐπι-
 ρεῖδεται διόλου εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς γλώττης· διότι τὸ υ εἶναι
 σύμφωνον φωνῆν ἢ εν (**), τὸ δὲ w ἔχει τι πνεῦμα ἐν ἑαυ-
 τῷ, ἐξ αἰτίας τοῦ ὅποιου πλησιάζει καὶ εἰς τὸ φωνῆν (***)
 Ὅτι τῶντι οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα, τὸ βλέπομεν π. χ. ἐν

(*) Πληθὺς ἄλλων ἐπισημασμένων ἰσχυρώτατων καὶ δαιτυκωτάτων ἀφί-
 σκονται εἰς τὸ Κορνή τὸ Πρόλογ. Σελ. 237. κ. εἰ.
 (***) Bornhardi 1. Th. S. 277.
 (***) Ἐνθ. ἀνωτ. Σ. 295.

τὴν Λατινικὴν γλώσσαν, ἔπου ἐκ τοῦ υ, ἐν τῷ wades, zap-
 mis κ. τ. τ., γεννᾶται ὡς ἀφ' ἑαυτοῦ εἰς τὸ ζῶμα μας ἐν
 σύμφωνον· ἐτι δὲ καὶ εἰς πολλὰς ἀπὸ τὰς ζώσας γλώσσας,
 οἷον τὰς Σλαβικὰς, τὴν Ἰταλικὴν (π. χ. Europa), τὴν νῦν
 Ἑλληνικὴν, ἔπου εἰς τὴν κυρίαν διφθόγγον ἵχει ὡς w. Καθ'
 αὐτὸ λοιπὸν εἰς τὴν ῥαυχλικὴν μέθετον τῆς προφορᾶς τοῦ
 αὐ καὶ εὐ δὲν ὑπάρχει καμμία ἀντίφρασις. Ζητεῖται μόνου νὰ
 μῦθωμεν τὴν ἀλήθειαν αὐτῆς ἐκ τῆς λαμπρᾶς τῶν Ἑλλήνων
 ἐποχῆς. — Δόγοι κατὰ τῆς προφορᾶς ταύτης δὲν ὑπάρχουσι·
 ταῦτο μέλλω νὰ ἀποδείξω μετέπειτα ὑπὲρ αὐτῆς δὲ ἐμπο-
 ρεῖ νὰ φέρη τις πολλούς. Ὁ Μίκερχος ἐδόξαζεν, ἐξ αἰτίας τοῦ
 χωρίου τοῦ Κικέρωνος (de Divinatione II. 40.), ὅτι τοῦ καὶ υ-
 νίας παρδ. χ. καὶ τοῦ Λατινικοῦ cave ne eas ἢ προφορὰ ἐν-
 δεχεται ὅτι ἦτο σχεδὸν ἡ αὐτὴ, ἐάν τὸ αὐ προφέρεται ὡς aw (*).
 Τῶντι, ἀφ' οὗ ἐξεύρομεν, ὅτι καμμία γλώσσα δὲν ἀπέ-
 φευγε τόσον τὴν χασμειδίαν, ὅσον ἡ Ἑλληνικὴ εἰς τὴν
 Ἰττικὴν ἢ Ἀλεξανδρινὴν διάλεκτον (1), ἐμπορεῖ ἄρα γε νὰ
 μᾶς φανῇ τόσον ἀπίθανον, ὅτι τὸ ἐν τῇ αὐ διφθόγγῳ ὁ μὲν
 εἰόμενον φωνῆν (τὸ ὅποιον συμβαίνει τόσον συχνά) ἐπροφέ-
 ρετο ὡς ἀτελὲς φωνῆν, ὡς μετάβασις ἐκ τοῦ φωνῆντος εἰς
 τὸ σύμφωνον; Πρόσθεσ καὶ τούτο, ὅτι εἰς τὴν Ἑλληνικὴν
 οὐ ἐλάμβανε τὸν κύριον τόνον τὸ δευτέρου φωνῆν, καθὼς
 εἰς τὴν Γερμανικὴν ἐν τῷ au (π. χ. ἐν τῷ Haus, τὸ ἐπίτεν
 εἰς μέρη τινα προφέρεται ὡς Hus), ἀλλὰ τὸ πρῶτον. Ἐκ τοῦ
 ἀνωτέρου χωρίου τοῦ Πλουτάρχου μανθάνομεν, ὅτι τὸ α εἶναι
 τὸ πρωτεύον φωνῆν, καὶ λοιπὸν τὸ υ δὲν εἶναι ἄλλο παρά
 πνεῦμα. Ὅταν λοιπὸν βάλωμεν εἰς τὸ πα ὡς, φέρ' εἰπεῖν,
 ἐπὶ τοῦ α τὸν πρωτεύοντα τόνον (καὶ ἂν ἐκ πρέβσεως ἠθέλα-
 μιν νὰ προφέρωμεν τὸ w ὡς u), δὲν γεννᾶται ἐξ ἀνάγκης ἐκ

(*) Haverk. Syllogo I. p. 141.
 (1) Τοῦτο γίνεται δῆλον ἐκ τῶν ἀναντίων τῆς χασμειδίας ἀντιπαρσκαυῶν·
 ἰσῶς τῆς Συναίρεσεως· β' τῆς Ὀλίφσεως· γ' τῆς τοῦ ν· κ· φε-
 λ· σῶσε· δ' τῆς Χακόσε (οἷον κάσι ἀντὶ καύσε)· ε' τῆς Συναίρεσε
 (π. χ. ἔως, ἦ, μὴ οὐ, ὡς μία συλλαβὴ παρὰ τοῖς ποιηταῖς). Ὅλοι αὐ-
 ται ἀντιπαρσκαυῶν δὲν εὐρίσκονται εἰς καμμίαν ἄλλην γλώσσαν, ἄρα καὶ
 καμμία ἄλλη γλώσσα παρὰ τὴν Ἑλληνικὴν δὲν ἀπέφυγε περισσώτερον τὴν
 χασμειδίαν, καὶ μάλιστα ἡ Ἰττικὴ καὶ Ἀλεξανδρινὴ διάλεκτος.

τοῦ υ ἢ α ἐν ἀτελές φωνῆεν; Καὶ ἂν λοιπὸν ὁ Ἕλληνας ἐπι-
 φερει εἰς τὸν ἐνεσῶτα τὸ παύω ὡς ραωο, ἀρά γε δὲν ἔλεγε ἢ
 ραωο, φέρ' εἰπεῖν, εἰς τὸν μέλλοντα; — Εἰς τὸ εὐ ἀπέφου-
 γον ἐπίσης τὴν χασμωδίαν καθῶς καὶ εἰς τὸ αὐτὸ ἂν ἄλλως
 ἀπροέφεροτο παρὰ οω, ἕως τῶρα κανεὶς κανεὶν λόγον δὲν μᾶς
 ἔδωκε· καὶ ἂν θέλωμεν νὰ προσδιορίσωμεν τὴν προφορὰν
 αὐτοῦ διὰ τῆς πρὸς ἄλλας γλώσσας παραβολῆς, εὐρίσκωμεν
 πάντοτε ἐναντίον τῆς ἰδιαίτερης χρήσεως τῆς Γερμανικῆς, ἢ
 τῆς Γαλλικῆς, ἢ τῆς Ἀγγλικῆς γλώσσης, πλῆθος ἄλλας τῆ
 ἐναντίον ἀποδεικνυούσας μαρτυρίας, παρ. χ. τὴν Ἰταλικὴν
 γλώσσαν, τὴν νῦν Ἑλληνικὴν, τὴν Σλαβικὴν καθ' ὅλας τῆς
 τῆς διαλέκτους. Ἐπομένως ἐπροφέρετο καθ' ὅλας τῆς πῆσαν-
 τήτας εἰς τὸ εὐ, τὸ υ ὡς w· ἀλλ' ἀμφισβόλλει, ἂν καὶ εἰς
 τὸ, φρευκτός, ψεύξης κ. τ. π., ἔπου τὸ πρὸς ἀποφυγῆν τῆς
 χασμωδίας κατ' ἀρχαίς εἰσαχθὲν ἢ προξενεὶ κακοφωνίαν τινα,
 ἐφουλάτθῃ ἢ αὐτῇ προφορᾷ τοῦ w. Τελευταίον ὅτι τὸ w μὲ τὸ
 f (τὸ ὅποιον ἐπίσης ἔχει ἐν ἑαυτῷ πνεῦμα) εἶναι πρὸ πάντων
 συγγενέστατον, καὶ εὐκόλα εἰς αὐτὸ μεταβαίνει, ἴδιαι ἂν
 ἑαυτοῦ δῆλον καὶ σαφινισμῶν χρῆσι δὲν εἶναι (*).

Περὶ τῶν λεγομένων ἀπὸ τοῦ Ἕλληνας Γραμματικῆς
 καταχρηστικῶν διφθόγγων, δὲν ἔγινε σχεδὸν κάμμία ἀμφι-
 σβήτησις (οὔτε καὶ ἀπ' αὐτὸν τὸν Χέκκην καὶ Μενερχον)· καὶ
 ταῦντι ἂν θεωρήσωμεν τὴν γραφὴν τῶν Λατίνων (ὅστις πε-
 τὲ σχεδὸν δὲν ἐσημείωνεν τὸ ὑπογεγραμμένον ἴδιαι, παρ.
 χ. Θρῆκες, ἄδ' ἢ, Πηλασος, Ὀδα κ. τ. τ.) καὶ ἐβουληθῶ-
 μεν τὸ ἀνωτέρω χωρίον τοῦ Στράβωνος, δὲν ἐξεύροι ἂν ἠμπε-
 ροῦσε νὰ μᾶς μείνῃ πλείον κάμμία ἀμφισβόλια περὶ τῆς ὀρθῆς
 αὐτῶν προφορᾶς. Ἀλλὰ πρὸς τούτους τοὺς ὑπὲρ τῆς Γαυχλιανῆς

(*) Ἡ αἰτία, διὰ τὴν ὅποσον τὸ δὲν ἔλαβα τὴν φωνὴν τοῦ w καὶ εἰς
 τὸ οὐ, ἐνδέχεται ὅτι εἶναι ἢ κατὰ τῆς ἀρχαιοτάτους χρόνους μεταδὲν τὸν
 δύο τούτων φωνηθῶν ο ἢ ν μεγάλη συγγένεια, ἢ τις ἀνῆγγος τὸ ν οὐ
 κλαίφθῃσι καὶ τὰ δύο τέσσερον φυσικῶς, ὡς νομίζετε ὅτι ἀκούει τινος
 συνεχόμενον u. Τὸ βραχὺ δηλοῦν καὶ ἀσαφές ο, συνεχόμενον μὲ ἢ οὐ
 γενεῶς u, κατ' ἔσθ, ὡς ἀφ' ἑαυτοῦ τρόπον τινὰ ὁμοίωσεν, ἕνα ἄσθον, ὅ-
 τε μάλισ ἠκούσθη εἰς τὴν διφθόγγον. Τελευταίον τι συνέδη καὶ εἰς τοῦ Λατι-
 νους· ἢ ἀρχαιοτάτη αὐτῶν διφθόγγος ou, π. χ. εἰς τὸ Jouis, Fouis
 μεταδῆ ὁμοίως εἰς τέλειον u μικρὸν.

προφορᾶς λόγους· (οἷοτι ὅσα μὴ ὀρθῶς ἠπαντήσωμεν δὲν εἶναι
 πολλοῦ ἀξία· καὶ ἀποβλέπουσι, χωρὶς νὰ ἐξαιρέσωμεν καὶ
 αὐτὰ τὰ περὶ τῆς τοῦ Η ἐκφωνήσεως, μόνον λεπτότητας, αἰ-
 τίες καὶ εἰς αὐτοὺς ἢ δι τῆς ἀκμῆς τῆς Ἑλλάδος τοὺς χρό-
 νους ἰδύναντο νὰ ἀφανισθῶσιν ὑπὸ ἀμελῶν ἢ ἀνεπιτηδείων
 ἐργῶν) πρὸς τούτους, λέγω, τοῦ λόγου εἶναι τάχα ἄλλοι
 ἰσχυρώτεροι ἐναντίαι λόγοι;

Ὁ Κ. Ὁβούσης ἐστύναξε Σελ 1054 τοὺς κυριωτέρους λό-
 γους τοὺς ὑπὲρ τῆς ἐναντίας προφορᾶς ἐκ τῆς Ἀβερκαμῆ. Συλ-
 λογῆς· καὶ ὅσις τῶν ἀναγνωσῶν δὲν ἔχει καιρὸν νὰ ζητήσῃ
 τοὺς λόγους τούτους εἰς αὐτὰ τὰ πολεμικὰ συγγράμματα,
 ὡς ἴδη μόνον ἐκεῖ (δηλ. εἰς τὸν Ὁβούσην) καὶ τοὺς εὐρίσκει,
 διὰ νὰ μᾶς ἐλέγξῃ, ἂν θέλῃ, ἂν τυχὸν παρελίπωμεν τοὺς
 ὑσιωδιστέρους.

Ὁ καθολικὸς καὶ ἰσχυρώτατος τῶν ἐναντίων λόγων εἶ-
 ναι ὁ ἐφεξῆς: 3, "An ai ai, ei, oi ἐπροφέροντο ἀπλῶς, ἔπρα-
 πτε νὰ ὀνομάζωνται Δίγγραφοι καὶ ἔχι Δίφθογγοι". —
 Ἀλλ' ἐλησιμώνησαν ἐνταῦθα καθόλου τὸ οὐ, τὸ ὅποιον καὶ
 ἀπὸ τοῦ Ἐρασμίου ἀπλοῦν προφέρεται, καὶ ὅμως δὲν ἀνο-
 μάθη ποτὲ δίγγραφος, ἀλλὰ πάντοτε δίφθογγος.
 Διὰ τὸ αὐτὸ δίκαιωμα ἔχουσι καὶ αἰ αἰ, εἰ, οἰ, ἔδειχ-
 ῆ ἀνωτέρω εἰς τὸ χωρίον Σέξτου τοῦ Ἐμπειρικῶ.

Λόγῳ ὑπὲρ τῆς κατ' Ἐρασμίου ἐκφωνήσεως
 τῆς αἰ, ἢ) Τερεντιανὸς ὁ Μαῦρος λέγει εἰς τὴν πραγμα-
 τισάντου, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Λατῖνοι ἔγραφαν ταύτην τὴν δίφθογ-
 γον μὲ ἢ καὶ ἰ. β) Ἐννιος, Λουκρέτιος καὶ αὐτὸς ὁ Οὐίργι-
 λιος ἐμεταχειρίζοντο τὸ αἰ ἀντὶ τοῦ ἰ. γ) Ὁ Μόσχος εἰς τὸν
 Πικνὸς ἐπιτάξιεν ἀναφέρει, ὅτι ὁ Βάκιμος εἶναι σημειωμένος
 μὲ ἢ αἰ (καὶ ἡμεῖς ἐξεύρωμεν ὅτι τὸ φυτόν τοῦτο ἔχει με-
 λανὰς γραμμὰς (Streifen), αἰ ὅποσαι ἐκφαίνουσι τὰ δύο ταῦ-
 τα φωνήεντα)· ἀλλ' ἢ ἐκφώνησις τῆς λύτης εἶναι σχεδὸν εἰς
 ὅλας τῆς γλώσσας ἢ αὐτῇ, καὶ ἔχει μεγάλην ὁμοίωσιν μὲ
 τὸ εἰ, καὶ ἔχι μὲ τὸ ε. δ) ἐκ τοῦ Μαῖα ἔγινε Μαῖα καὶ ἔχι
 Μεα". — Ἀλλ' ἠμποροῦσέ τις νὰ κάμῃ τὰς ἀκολουθεῖς ἐν-
 κρίσεις, ὡς πρὸς μὲν τὸ α) ὅτι Ὀρθογραφία καὶ Ὀρθόπειρα εἶναι
 ὑσιωδῶς διαφορὰ πράγματα· ὅτι ἔγραφετο αἰ, δὲν ἐπροφέρετο
 ἢ ἀνάγκης καὶ αἰ· τούτο ἀποδείχεται ἐκ τῆς πείρας εἰς πᾶν

Ἀγγλίαν, Γαλλίαν, Γερμανίαν κ. ἑρ. (*). Προσέτι δὲν ζή-
 τοῦμεν τὴν προφορὰν τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, ἢ ἵπσει πι-
 θανὸν εἶναι ὅτι ἦτο πολλά βάρβαρος, καθὼς εἶναι βάρβαρος, ἢ τις
 ἀκόμη μέχρι τῆς σήμερον ἀκούεται εἰς τὴν Μεσημδρινὴν Γαλ-
 λίαν ἢ τῆδε κἀκέϊσε ἢ, εἰς τῆς Ἀγγλίας τὰ χωρία· καὶ περὶ
 τῶ μάλ्लου δὲν ζητοῦμεν τὴν προφορὰν τῶν ἀρχαιοτάτων λα-
 τίνων, εἰ ὅποιοι ποτὲ δὲν ἐδανείσθισαν τὴν προφορὰν τῶν
 ἀπὸ τοῦς πεπαιδευμένους Ἀττικούς, οὔτε οὔτοι πάλιν ἀπὸ
 ἐκεῖνους τὴν ἰδιότητά των. (Ὡς πρὸς τὸ β'.) Ὁ μὲν Ἐννιος καὶ
 Λουκρέτιος ἀναγράφεται εἰς τὸν ἡμιβάρβαρον αἰῶνα· ὁ δὲ Οὐί-
 γίλιος ἐμεταχειρίζετο τὸ αἰ ἀδεία ποιητικῆ, τοῦ μέτρου χά-
 ριν, ἢ κατὰ Κοιντιλιανὸν (I. 7. 13) αἰς amantissimus volu-
 ptatis, μόνον εἰς τὰς λέξεις pictae καὶ aulae ἀντὶ pictae καὶ
 aulae. Ἐάν ἀπὸ τοῦ Κικέρωνος εὐρίσκητο τὸ αἰ ὄχι μόνον ἐν
 τοῦς Ποιητάς, ἀλλὰ καὶ εἰς τοῦς λογιγράφους, τότε ἠμι-
 ροῦσε τις πάντως νὰ συμπεράνη τὴν κατ' Ἐρασμὸν αὐτοῦ προ-
 φορὰν· ἀλλ' ἡμεῖς ἀπὸ τοῦ Κικέρωνος τὸν καιρὸν πάντοτε εὐ-
 ρίσκομεν τὸ αε ἀντὶ τοῦ παλαιοῦ αἰ, (ἐξαιρουμένων Ἀρχαι-
 σμῶν τινῶν ἀπανταμέων εἰς τοῦς ποιητάς)· ἔπεται ἄρα ὅτι
 συνέβη ἕκτοτε εἰς αὐτὸ κάποια μεταβολή. (Ὡς πρὸς τὸ γ'.)
 Δὲν ἐξεύρομεν, ὅτι Σιμωνίδης ὁ Κεῖος πρῶτος ἀνόμασε τοῦς
 ἱαλέμους τοῦ Ἐλεγεῖα, λέξις ἣτις δὲν σημαίνει ἄλλο τι κατὰ
 Στρίνον παρὰ τὸ εἶ ἢ λέγειν, ἐπειδὴ οἱ Στρίνευτες ἰα-
 νοῦν πολλὰς τὸ εἶ ἢ; (παράξ. Εὐριπ. Ἴφιγεν. ἐν Τάφῃ
 146. Isner Etymol. p. 264. Wielands att. Museum. 1798.
 I. B. S. 293.) Ἄρα ὑπὲρ Ταῦχλίου ὁ λόγος οὗτος.—Ὡς
 πρὸς τὸ δ'.) Διατί οἱ Λατίνοι τὸ Μαῖα ἔγραψαν Maja, γίνε-
 ται εὐκόλως καταληπτὸν ἐκ τῆς ἀνωτέρω σημειώσεως ἐν-
 φωνήσεως ταύτης τῆς διφθόγγου, ὅταν συλλογησώμεθα, εἰ
 αὐτοὶ εἶχαν τὸ εἰς τοῦς Ἑλληνας ἐλλείπον σύμφωνον ἢ ὄχι
 καὶ εὐκόλως ἀπατηθέντες ἀπὸ τὴν χρῆσιν τῆς γλώσσης των,
 ἐπαραινυθίσαν νὰ μεταχειρίζωνται τὸ ἰδικόν των ἢ ἔπα μετὰ τὸ

(*) Ἡ αὐτὴ ἀπάντησις ἰσχύει καὶ διὰ τὸ παρὰ τοῦ Πιν. Ὄσοντι κει-
 ρομένων χωρίων τοῦ Κοιντιλιανοῦ I, 7. 18. Ἐν τῷ δ'. Κερζλ. πραγμασί-
 ται ὁ Κοιντιλιανός: de Orthoëpia, ἀλλ' ἐν τῷ ζ'. Κερζλ. de Orthogra-
 phia. Ἐκτὸς τούτου τὸ ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ αἰ Græci εἶναι μάλιστα ἡ νε-
 ρωτάτη ἀπορία, ἣτις ἀπατᾷ λίσιν.

αἰ ἀκολουθοῦσεται φωνῆεν. Ἐπρόφερειν δηλοῦσι ταύτην τὴν
 διφθόγγον ὄχι πάντα ὀρθῶς, ἀλλ' ὅσον τοῦς τὸ ἐσυγχωροῦ-
 σε τὸ ὄργανον τῆς γλώσσης των, καὶ κατ' αὐτὸ καὶ τὴν ἔγρα-
 φαν. Αὕτη τοῦ ὄργανου ἢ τραχύτης εἶναι ἴσως ἡ αἰτία, διὰ
 τὴν ὅποιαν ποτὲ δὲν ἀπαντῶμεν π. χ. τὴν νῆσον Αἰαίαν
 γραφομένην Lat. Aiaia (*).

Λόγοι ὑπὲρ τῆς κατ' Ἐρασμὸν ἐκφρασῆς
 τῆς εἰ., ἄ) Εἰς παλαιὰς Λατινικὰς ἐπιγραφὰς εὐρίσκηται τὸ EI
 ἀντὶ τοῦ I. β'.) Ὁ Κικέρων λέγει ὅτι τὸ βινεῖ ἄλλως
 ἐπροφέρετο παρὰ τὸ hini. — Ἡ ἀρχαιοτάτη Λατινικὴ διφθόγ-
 γος εἰ μετέβη εἰς μακρὸν i, κατὰ τοῦς τῆς παιδείας χρόνους.
 Πῶς ἐμπορεῖ λοιπὸν τὸ EI τῶν ἀρχαιοτάτων ἐπιγραφῶν, νὰ
 διορίσῃ τὴν προφορὰν τῶν ὑστεροτέρων τῆς παιδείας χρόνων, κατὰ
 τοῦς ὁποίους ἄρχισε κατὰ πρῶτον ὁ μεταξὺ Ρωμαίων καὶ Ἀτ-
 τικῶν ξενότερος σύνδεσμος (**); β'.) Αὐτὸς οὗτος ὁ Ἐρασμὸς
 ἀναίρει τοῦτο λέγων, ὅτι βινεῖ καὶ hini εἶχαν τὴν αὐτὴν
 προφορὰν· οἱ λόγοι του εἶναι οἱ ἐφεξῆς: Tullius in epistola
 ad Paetum. (Lib. IX. 22) ut demonstrat eandem vocem
 apud alios obscœnam esse, quae sit apud alios verecunda, nec in
 verbo turpitudinem esse, sed in sensu loquentis, producit h i n i et
 βινεῖ, quae latinis sit pudica, Graecis obscœna. Atqui si βινεῖ so-
 nabat tum Graecis, quod vulgo sonat hodie (vini) non erat vox

(*) Εὐρίσκηται καὶ ἄλλη λύσις τῆς ἀπορίας ταύτης εἰς τὸν Μαρτίαν §
 27. ὅτι φησὶ ἢ ἢ προφορὰ τοῦ Maja, oja, Troja κ. τ. π. εἶναι Διολικῆ.

(**) Ταυταῖον πόσον ὀλέγον ἠκούετο καὶ αὐτῆς τῆς ἀρχαιοτάτης διφθόγ-
 γου εἰ τὸ e, μᾶς τὸ δεῖχναί ὁ ἀσεβισμὸς ἐκαίνας τοῦ Λουκιλίου, τὸν ὅποιον
 ἀπαρᾷ ὁ Κοιντιλιανός I. 7. 14.

Mendaci furique addes e cum dare furci
 Jusseris.

Τὸ ὄσημον τοῦ e τούτου γίνεταί δῆλον καὶ ἐκ τινῶν χωρίων τοῦ Περικλινοῦ I.
 p. 561., I quoque apud antiquos post E ponebatur, et EI diphthongum
 faciebat, quam pro omni I longa scribebant, more antiquo
 Graecorum. Ταῦτ αὐτὸ λέγει καὶ ὁ Κοιντιλιανός μὴ ἄλλους λόγους ἤτοι:
 Dicitur diutius ut e i jungendis eadem ratione qua Graeci ei (scri-
 bendo) uterentur. — Τὸ scribendo διακρίνεται, καθὼς τὸ χωρίον ἀπαν-
 τᾷ ἐν τῷ Cap. de Orthographia.

*) Ap. 18.

eadem apud utramque gentem, nihilo magis quam apud Latinos bin i et vini. (Harerc. Syllog. p. 122.) — Δείξεις ἄρα ἔτεο τῆς κατὰ Ῥαϋχλίον προφορᾶς τοῦ ει.

Λόγοι ὑπὲρ τῆς κατ' Ἑρασμον ἐκφωνήσεως τῆς οι. ,, ά) Τὸ χαρίον τοῦ Θεουκιδίδου (β. 54), ἔπου γίνεσθαι ἕως περὶ τοῦ λοιμοῦ καὶ λιμοῦ. β.) Τὸ Βοῖο γράφει ὁ Στράβων: Βοῖοι. — Πόσον ἰσχυρὰ δείξεις εἶναι τὸ χαρίον τοῦ Θεουκιδίδου, τὸ συμπεραίνομεν ἐκ τούτου, ὅτι καὶ οἱ οὖν Ἕλληνες τὸ ἀναφέρουσι (καὶ ἴσως μὲ περισσύτερον διακαίον) ὑπὲρ τῆς κατ' αὐτὴς προφορᾶς. Τὸ δὲ Βοῖοι ἐξηγγίται καθὼς τὸ ἀνωτέρω Ματα.

Λόγοι ὑπὲρ τῆς κατ' Ἑρασμον ἐκφωνήσεως τῆς αυ. ,, ά) ὁ Ἀριστοφάνης, διὰ τὸ σημαίνει τὸ γαῖσιμα τὸ σκῆλου, μεταχειρίζεται τὸ αυ αυ (Σφήκες, σίχ. 898). β.) Οἱ λαοὶ γράφουσιν ἀντὶ τοῦ αυ πάντοτε αυ. — Οἱ σκῆλοι γαῖσιμα καὶ αυ, αυ (ἐξ οὗ τὸ Γερμανικὸν Klaffen) ἔπασσε μάλακα η, η καὶ τ. κ., καὶ ἐν γένει φαίνονται ὅτι ἔχουσι φωνὰς πολλὰ τραχέα ὄργανα ὥστε δὲν πρέπει νὰ μάλαμον παρ' αὐτῶν τὴν ἀρίστην προφορᾶν. γ.) Πᾶσα γλώσσα, ἐμφράζει τὰς φωνὰς ἄλλης τιμῆς, ὅσον δύναται κατὰ τὸν ἑαυτοῦ λατῶν ἐξέφραζε τὴν φωνὴν τοῦ Γερμανικοῦ μας W. τῶν ἄλλοι χειροῦν ἔπρεπε ἄρα νὰ γράφωσιν ἀντὶ τῆς αὐτῆς ἐν τῆς αυ.

Οἱ Κύριος Ὁδούσιος ἀναφέρεται ἔξ εἰς τὸν Ἰσαὰκ Οὐόσιον (Vossius), ὅς τις εἰς τὸ σύγγραμμῶν του de Cantu Rob. apud λέγει εἰς μέρη τινὰ ὅτι ἐπὶ Κλαυδίου εἰσήχθη τῶν μονοφθόγγων ἢ χῆσις εἰς τοὺς Ῥωμαίους, μ' ὅλον ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ οὗτος ἐναντιῶν πολλὰ εἰς τοῦτο, καὶ ὅτι οἱ Ἕλληνες (gens aduhandi peritissima, ὡς λέγει) παρέλασαν ταύτην τὴν χῆσιν ἀπὸ τοῦς Ῥωμαίους. — Τροῦντι ἢ μαρτυρία αὕτη ἔπρεπε νὰ θεωρηθῆ ὡς κρίσιμος αὐ ἦτον. δυνατὸν νὰ ἀποδείχῃ τὸ ἀνωτέρω ἰσόρημα. Ἀλλὰ συγγραφεῖς, ὅστινες ἀναγκαίως ἔπρεπε νὰ τὸ ἀναφέρωσι, δὲν ἔχον καμμίαν εἰδήσιν περὶ τούτου. Οὔτε ὁ ἀκριβὴς Σουετῶνιος ἐν τῶ βίῳ τοῦ Κλαυδίου (Claudii vita), οὔτε ὁ Τάκιτος, Annalium XI. 14 (ὅπου ὁμιλεῖ περὶ τῶν γραμματικῶν σπουδῶν τοῦ Κλαυδίου, καὶ ἦτον ἀδύνατον νὰ παρασλέψῃ καὶ τοῦτο τὸ πρᾶγμα), οὔτε ὁ Κουιντιλιανὸς, ἔτε ὁ Πρισκιανὸς ἔτε ἄλλοις τῶν ἀρχαίων Γραμματικῶν ἀναφέρει τι περὶ τούτου, οὐδὲ καὶ εἰς τῶν φιλολόγων ἀπὸ τῆς

ἐκαστῆς μέχρι τῆς σήμερον εἰς κανένα Κλασικὸν συγγραφέα τὸ ἰσόρημα τοῦτο. Τὶ δύναται λοιπὸν νὰ ἀποδείξῃ συμβεβηκός, τὸ ὅτι οὗτος δὲν ἔχει ἄλλον μάρτυρα παρὰ ἐνὶ μόνον Γραμματικῶν, ἀμαρῶντα δεκαῆξ ἑκατονταετηρίδας ὑστερότερα; — Ὁ Ἰσαὰκ Οὐόσιος διὰ μὲν τὴν πολυμαθείαν τε εἶναι πάσης τιμῆς ἄξιος, ὅχι ὅμως καὶ διὰ τὴν ἐμπάθειαν, τὴν ὅποιαν ἔδειξε πλέον περὶ ποτὲ εἰς ταύτην τὴν ἐριδᾶ. Ὡς πρᾶγμα λοιπὸν εἰ ἀνωτέρω διηγούμενος, ἀπέδειξε μόνον — ὅτι εἰς τὴν ἐργασίαν τοῦ ἀνθρώπου πάντοτε ὑπερβαίνει τὰ ὅριά του.

(τὰ λοιπὰ εἰς τὸ ἀκόλουθον τετράδιον)

ΕΨΙΔΗΣΙΣ.

Ἰδοὺ κατὰ τὴν ἔφεσιν τῶν κοινῶν σχολείων τῆς Ἑλλάδος, καὶ κατὰ τὸ δίκαιον ζήτημα πολλῶν φιλογενῶν καὶ φιλοτέκνων γονέων, καὶ τρίτη ἐκδοσις τῆς κοινακρελοῦς ποιητικῆς διδασκαλίας ἐν προσχῆματι Ἀλφραβήτου, τοῦ ἐν Ἱερῶσι διδασκάλου Πολυζῶν Κουτοῦ· αὐξήθηθῆσα μὲν καὶ εἰς τὴν δευτέραν αὐτῆς ἐκδοσιν· ἀλλ' ἢ τρίτη, διὰ τὸν φιλογενῆ ζῆλον τοῦ αὐτῆ διδασκάλου, φιλοπόνησας κατεκοσμήθη μὲ τὴν προσθήκην τῆς Κατηχίσεως τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν Πίσεως, καὶ μὲ τὴν ἐρμηνείαν τῶν ἑπτὰ Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας, ἔμὲ ἄλλα πολλὰ ἱερὰ μαθήματα Θεοπνεύστου διδασκαλίας, ἀναγκασιότατα διὰ κάθε εὐσεβῆ νέου· καὶ μὲ πληρεστέραν ἐκθεσιν τῆς ἠθικῆς ἐπιστήμης· οἷς προσετέθη καὶ ἠθικὴ χειρουργία εἰς τὴν πλάνην καὶ ματαιότητα τοῦ Κόσμου· καὶ ἐπὶ τέλους μία σύντομος, καὶ εὐληπτος Ἀριθμητικὴ διὰ τὰ τέκνα τῶν πραγματευτῶν. Βιβλίον, καινοφανὲς μὲν εἰς τὸ γένος ἡμῶν, ἀλλ' ἐναγκαῖον, καὶ σύνθηες εἰς ὅλα τὰ περρωτισμένα ἔθνη, διδασκόμενον καὶ παραδιδόμενον εἰς τὰ παιδία τῶν ὁμογενῶν, αὐτὶ τῶν ἑλλογικῶν καὶ προφητικῶν βιβλίων εἰς Ἑλληνικὴν καὶ δύσληπτον φράσιν, ὅσα καὶ εἰς μαθητὰς καὶ διδασκάλους δυσνόητα· (ἀλλ' ἀναγκασιότατον εἰς προσευχὴν)· ἢ δὲ ἐπὶ κατάληψις καὶ διδασκαλία τῆς ἀγίας ἡμῶν Πίσεως, καὶ ἢ γνώσις τῶν καθηκόντων ἡμῶν χρεῶν, ὅσα εἰς Θεὸν, καὶ εἰς τὸν Πλησίον, καὶ εἰς τὸν ἑαυτοῦ μας ἔχομεν ἀπαραίτη-

κα, καὶ ἡ ἰδέα τῆς δημιουργίας τοῦ ὄρατου, καὶ ἀόρατου κόσμου, καὶ ἡ συνοπτικὴ γνώσις τῶν φυσικῶν ἑνῶν, πρὸς δόξαν Θεοῦ, ἀναντιρρήτως αὐτὰ εἶναι αἱ πρῶται βάσεις, καὶ ὡς θεμέλια ἀφεύκτως νὰ καταβάλλονται κατ' ἀρχάς, καὶ νὰ ἐμφυτεύωνται εἰς τὰς ψυχὰς τῶν νέων ἐκ πρώτης ἡλικίας, δι' ἐξηγουμένα εἰς τὴν κοινὴν ἡμῶν διάλεκτον· ἔνθεν καὶ ὡς μενῶς πᾶσι προτίθενται εἰς κοινὴν ἀφέλειαν.

Ὅσοι δὲ τῶν ὁμογενῶν ἐπιποθοῦσι τὸ βιβλίον τοῦτο, ἄς διευθύνωσι τὰ γράμματά των εἰς τινὰ φίλον ἐν Βουκουρεστίῳ, ἢ πρὸς τὸν εἰρημένον Διδάσκαλον.

Ἡ τοῦ βιβλίου τιμὴ, ἀπὸ ἑνὸς ἕως 50 πρὸς 4 γρᾶσια· ἀπὸ δὲ τῶν 50 ἕως 100 καὶ ἐπέκεινα, πρὸς τρία ἡμισυ γρᾶσια καὶ ἕν. —

„Ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς ἀπὸ φιλογενῆ ζήλον καὶ φίλων βρωπιῶν κινούμενος μεταφράζει ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ἰδιώματος εἰς τὴν κοινὴν ἡμῶν γλῶσσαν τὴν οἰκιακὴν Ἱατρικὴν (la Médecine Domestique) τοῦ σοφωτάτου Ἱατροῦ Μπύχαν τοῦ Ἀγγλοῦ, μεταφρασθεῖσαν νεωστὶ παρὰ τοῦ σοφοῦ Ἱατροῦ Duplant τοῦ Γάλλου εἰς πέντε τόμους εἰς 8., ἡ ὁποία ἐπιτὴν ἡλίγου τελειῶναι, καὶ ἔσω τοῦτο εἰς κοινὴν εἰδήσιν“.

Δ Ι Ο Ρ Θ Ω Σ Ι Σ.

Τὸ ἀκόλουθον ἐξάλλη ἐκ Βουκουρεστίων:

„Εἰδοποιῶνται οἱ ὁμογενεῖς φιλόλογοι, ὅτι τὸ ἡρακίτ ἐπίγραμμα κατ' ἀρχὴν τῶν κεφαλαίων τῆς νεοφανοῦς ἱεράς τῆς Βλαχίας προκείμενον, ἐξ ἀμελείας τοῦ τυπογράφου, ἢ ἐξ ἀμαθείας τοῦ διορθοῦντος, ἐσφαλμένως φαίνεται ἐκδέξιν· ἔτι εἰς τὸ ἰδιόχειρον τοῦ ποιητοῦ φαίνεται γεγραμμένον εἰς τὸν δεῦτερον στίχον, Διου νύ σι ο ς, καὶ οὐχὶ Διούσιος· ἐξ δὲ τὸν τέταρτον στίχον φαίνεται, φάος ἡελίοιο, καὶ οὐχὶ φάος ἡελίοιο· ὅθεν τὸ χαλαῖνον καὶ σόλομον τῶν στίχων εἶναι πρᾶγμα σφάλμα τοῦ τύπου καὶ τοῦ διορθοῦντος, καὶ οὐχὶ πλάσμα τοῦ ποιητοῦ, ὅστις διὰ πολλῶν ποιημάτων ἔκ τῆς ἀκριβοῦς φρονήτων εἶναι γνωστός. — —